

слабѣншаа срѣца прѣложнша са. Въ то бо время, и плѣма сръбскихъ господъ седмыи миа родъ конецъ прѣятъ. И къ истинѣ тогда оублажаахъ живы прѣжде оумершихъ . И вѣроуште ми, не азъ нже нежегда по вѣсемъ есмъ . не и ѿнь прѣмѣдры къ еллинѣхъ Лѣканіе . не би могаъ писаніемъ прѣдставиши нѣждѣ нже постиже хрѣтіаны западныхъ странъ. . . .

И миа же въ инюкихъ мене хѣдаго аще хоуешии зѣдѣти . науало томъ ѣ ѿсморнуое унсло, срѣда же двосѣтно и прѣво, конецъ же десато съ единнимъ наконѣваеъ.¹⁾ Лѣто же тогда теуаше шеститысащно, ѿсмысѣтно седмъ десатъ и девато.²⁾ индіктѣѿнъ деветы . Дакшомоу же благомъ Богоу и науати сѣа . и свѣрѣшннѣи бланонзкоанвшомоу слава уѣстъ и поклонѣніе къ безконеуныа кѣкы аминъ.

XXIV

Печати на български църковни общини и еснафи

Македонскитѣ българи презъ турското робство си служели било съ лични, било съ дружествени печати. Надписитѣ на печатитѣ били на български, на гръцки или на турски езикъ, а понѣкога едновременно на два езика. Не сж рѣдки случаитѣ, когато българитѣ си служели и съ отпечатване на натопенъ въ мастило палець върху сждебни актове, договори и просби. Откато, следъ хати-шерифа (1839 г.) и хати-хумаюна (1856 г.), турската държава взе да търпи, щото нейнитѣ поданици да могатъ да изявяватъ народността си открито, едноплеменнитѣ еснафски сдружения се осмѣлиха да посочватъ явно народностната си принадлежностъ и върху своитѣ печати. Гръцко-българската църковна борба и отпорътъ на българитѣ срещу гръцкитѣ посегателства засилиха у българитѣ още повече тоя навикъ. Българскитѣ църкви, манастири, църковни общини и еснафи захванаха да се именуватъ „български“ и на своитѣ печати. Това говори за събуждането и закрепването на националното чувство у македонскитѣ българи.

Така, още въ 1817 г. българитѣ шивачи въ Солунъ се сдружаватъ въ единъ еснафъ, който се именува въ тѣхната кондика: **Еснавъ тѣрзѣн вѣгарски ѿ Солѣнъ** (стр. 189). —

¹⁾ Т. е. Исаѣа.

²⁾ Т. е. 5700 = 6879, отъ Хр. 1371.